

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Sîrbu Cătălin Xxxxx, născut la xxxxx, originar din r-nul Xxxxx s. Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx, bd. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 12.06.2019-04.08.2020
2. instanța de apel: 26.08.2020-03.11.2020
3. instanța de recurs: 12.01.2021 - 03.03.2021

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 04 august 2020, Sîrbu Cătălin Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la 6 (șase) luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

S-a admis cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare, fiind dispusă încasarea de la Sîrbu Cătălin în folosul statului a sumei de 320 (trei sute douăzeci) lei.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Sîrbu C., la 23.03.2019, la ora 21.30, conducând motocicleta de model „Viper V200-F2”, cu n/î xxxxx, în mun. Chișinău, pe str. Mircea cel Bătrân 2, fără a deține permis de conducere pentru categoria/subcategoria din care face parte mijlocul de transport, neținând cont că se afla în apropierea trecerii de pietoni, pe marcajul rutier orizontal, longitudinal nr. 1.14.1 Anexa nr.4 a RCR, în zona de acțiune a indicatoarelor rutiere nr.5.50.1 și 5.50.2 Anexa nr.3 al RCR, pe trecerea nedirijată pentru pietoni, în zona de acțiune a indicatorului 1.20 - trecere pentru pietoni, care face parte din capitolul I „Indicatoare de Avertizare”, Anexa nr.3 RCR, nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport, și deși avea posibilitatea de a vedea pietonii și de a opri pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, a tamponat pietonul Grăchilă Lilian, care conducea o trotinetă și care traversa partea carosabilă de la dreapta spre stânga relativ deplasării mijlocului de transport, pe trecerea de pietoni, provocându-i leziuni corporale. În rezultatul accidentului, conform Raportului de expertiză judiciară nr. xxxxx din

23.04.2019, s-a stabilit că, „la Grăchilă Lilian s-a constatat fractura osului IV metacarpian mâna dreaptă, fractura falangei medii a degetului V planta dreaptă; fractura oaselor nazale cu deplasare moderată, plagă confuză regiunea frontală; traumă cranio – cerebrală închisă manifestată prin comotie cerebrală; excoriații la nivelul feței și membrelor superioare, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare corporală medie”. Drept urmare, Sîrbu Cătălin Xxxxx, intenționat a ignorat prevederile pct.3 al Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, care stipulează că „participanții la trafic sînt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sînt provocate de circumstanțe iminente”, pct.4 care prevede că „ Orice participant la trafic care respectă prezentul Regulament este în drept să conteze pe faptul că și ceilalți participanți la trafic execută cerințele acestuia”, pct. 10 subpct. (1) lit. b) care indică că „Persoana care conduce un vehicul trebuie: să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum, pct. 10 subpct. (2) lit. a) care menționează că „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și la cererea polițistului, polițistului de frontieră, ofițerului echipei mobile a Serviciului Vamal, este obligată să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria/subcategoria din care face parte autovehiculul condus, pct. 11 lit. f) a Regulamentului Circulației Rutiere care stipulează „Conducătorul de vehicul este obligat: la trecerile pentru pietoni cu circulație nederijată, să cedeze trecerea pietonilor care se află la marginea carosabilului și intenționează să se angajeze în traversare, precum și celor care traversează drumul pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului”, pct. 45, subpct. 1) care prevede că: “conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: (a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; (b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; (c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; (d) situația rutieră; pct. 45) subpct. 2) al aceluiași Regulament care indică că „în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, art. 22 alin. (4) lit. b) din legea nr. 131 din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, care stabilește că: „participanții la traficul rutier sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluenta și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic, să nu cauzeze prejudicii mediului înconjurător, proprietății publice sau private”

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Maxim Roșca în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei și adoptarea unei decizii prin care inculpatul Sîrbu Cătălin să fie recunoscut vinovat de comiterea

infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal și în baza acestei legi să îi fie stabilită o pedeapsă minimă sub formă de amendă.

În motivarea cererii de apel a invocat:

- consideră sentința nemotivată, iar pedeapsa nejustificată și prea aspră. Menționează că inculpatul la etapa urmăririi penale și-a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate, cauza fiind examinată în procedură generală. Invocă faptul că inculpatul și-a recunoscut vina integral, se căiește sincer de cele comise, careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite, inculpatul nu are antecedente penale;

- instanța de fond incorect a statuat asupra faptului, că plata pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară medico-legală al părții vătămate, urmează a fi încasat din contul inculpatului și nu din bugetul de stat. În partea cheltuielilor solicitate de către procuror și dispuse spre încasare de către prima instanță, nu sunt întemeiate, or, în contextul prevederilor art. 227 alin. (1) și (2), 142 alin. (1) și 143 alin. (1) pct. 1)-3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare suportate de către organul de urmărire penală pentru acumularea probatoriului necesar în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate și înaintării învinuirii sunt puse pe seama statului;

- instanța de judecată a motivat foarte vag de ce inculpatul Sîrbu Cătălin urmează a fi pedepsit anume cu închisoare cu executare. Instanța a motivat faptul, că Sîrbu Cătălin urmează să execute pedeapsa cu închisoare doar din simplu motiv, că nu s-a prezentat la ședințele de judecată și prin asta a demonstrat lipsa de respect față de instituțiile statului;

- imposibilitatea aplicării pedepsei sub formă de amendă a fost motivată, că potrivit procesului verbal de audiere ca bănuیت a comunicat, că nu este angajat în câmpul muncii, însă de la data audierii în calitate de bănuیت și emiterea sentinței a trecut deja 1 an și 4 luni. Menționează că în acest timp Sîrbu Cătălin poate fi angajat în câmpul muncii. Consideră că instanța urma să stabilească pentru o persoană care a comis pentru prima dată o infracțiune din imprudență să stabilească o pedeapsă sub formă de amendă fără aplicarea pedepsei complimentare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2020, a fost admis apelul declarat, fiind casată parțial sentința, în partea aplicării pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, lui Sîrbu Cătălin, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii, prevăzute de art. 264 alin. (1) Codul penal, i s-a aplicat pedeapsa sub formă de 650 unități convenționale, ce constituie 32 500 (treizeci și două mii cinci sute) lei. În rest sentința a fost menținută.

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, instanța de fond încadrând just acțiunile inculpatului Sîrbu Cătălin în baza dispozițiilor art. 264 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi - *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.*

Necătând la faptul că, inculpatul Sîrbu Cătălin a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate, săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal de către Sîrbu Cătălin este dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel și anume: în ședința de judecată în instanța de fond a fost dispusă citirea declarațiilor inculpatului date la faza urmăririi penale, în cadrul ședinței de judecată. Astfel, fiind audiat în calitate de bănuit și învinuit la faza enunțată, inculpatul Sîrbu Cătălin vina sa în săvârșirea infracțiunii incriminate, a recunoscut-o; declarațiile părții vătămate Grăchilă Lilian, procesul - verbal de cercetare la fața locului din 23.03.2019; informația din baza de date „Acces”; proces-verbal de examinare a obiectelor din 16.04.2019; corp delict, raportul de expertiză judiciară nr.xxxxx din 23.04.2019.

Totodată, instanța de apel ținând cont de prevederile art. 27, 99-101 Cod de procedură penală, cercetând sub toate aspectele probele prezentate de către partea acuzării și partea apărării, verificându-le minuțios, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul lor confirmă că în acțiunile inculpatului Sîrbu Cătălin sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin.(1) Cod penal.

Potrivit textului apelului înaintat, avocatul Maxim Roșca în numele inculpatului Sîrbu Cătălin invocă ca temei de casare a sentinței instanței de fond faptul, că prima instanță incorect a individualizat pedeapsa aplicându-i pedeapsa sub formă de închisoare cu executare, aceasta fiind una prea aspră, precum și neîntemeiat a aplicat pedeapsa complementară iar cheltuielile de judecată suportate pentru efectuarea raportului de expertiză eronat au fost puse pe seama inculpatului, acestea urmând a fi trecute în contul statului.

Instanța de apel la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Sîrbu C., a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal, și anume a reținut că infracțiunea săvârșită de inculpat este mai puțin gravă, Sîrbu Cătălin la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află, la locul de trai se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost judecat în calitate de circumstanțe atenuante săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave din imprudență și faptul că careva circumstanțe agravante, în rechizitoriu și în ședință de judecată nu au fost invocate de acuzatorul de stat, prin urmare nu s-au reținut în sarcina inculpatului.

Pornind de la gravitatea infracțiunii incriminate, de circumstanțe atenuante stabilite în speță, instanța de apel consideră că în privința inculpatului Sîrbu Cătălin, pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, nu este echitabilă aplicarea unei pedepse cu închisoarea pe un termen de 6 luni.

Din conținutul părții descriptive a sentinței, la capitolul stabilirii tipului pedepsei inculpatului, instanța de fond a menționat că s-a aflat în imposibilitate de a aplica pedeapsa sub forma de amendă, or, potrivit informației reținute în procesul-verbal de audiere a bănuitului (f.d 59) și a procesului-verbal de audiere a învinuitului (f.d 82), inculpatul nu este angajat în câmpul muncii. Astfel, aplicarea pedepsei sub forma de amendă ar duce la ineficiența acesteia, inculpatul neavând resursele financiare

necesare. Cu privire la aplicarea pedepsei sub forma de muncă neremunerată în folosul comunității, instanța de fond a reținut că aceasta nu poate fi aplicată, or, inculpatul nu și-a oferit consimțământul pentru aplicarea acesteia, eschivându-se de la instanța de judecată. Totodată, având în vedere eschivarea inculpatului de la ședințele de judecată, instanța de fond menționează că aplicarea art. 90 din Codul penal nu este rațională, or acesta, prin comportamentul său, demonstrează lipsă de respect față de instituțiile statului, neconștientizând gravitatea infracțiunii săvârșite și nemanifestând dorința de corectare, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă de 6 (șase) luni închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, adică în limitele prevăzute de sancțiunea normei imputate.

Astfel, instanța de apel, raportând circumstanțe reale și personale ale inculpatului Sîrbu Cătălin, reiterând comportamentul pozitiv al acestuia după comiterea faptei prejudiciabile astfel, fiind audiat în calitate de bănuit și învinuit în cadrul urmăririi penale Sîrbu Cătălin și-a recunoscut vinovăția de comiterea infracțiunii incriminate, căindu-se sincer de fapta comisă, or circumstanțe care ar indica contrariul nu au fost prezentate, la norma menționată supra, consideră că în privința lui Sîrbu Cătălin sunt întrunite condițiile aplicării unei pedepse non privative de libertate sub formă de amendă în mărime de 650 unități convenționale, ce constituie echivalentul a 32 500 lei, în limitele stabilite de norma art. 264 alin. (1) Cod penal.

Potrivit apelului declarat de partea apărării, se contestă sentința atacată și în partea încasării cheltuielilor judiciare.

Astfel, referitor la solicitarea procurorului de a fi dispusă încasarea în beneficiul statului, a cheltuielilor judiciare suportate, în mărime de 320 lei instanța de fond a considerat că aceasta este fondată, deoarece materialele dosarului confirmă faptul că în speță au fost înregistrate cheltuieli judiciare în legătură cu efectuarea raportului de expertiză judiciară nr.xxxxx din 23.04.2019 în sumă de 320 lei.

Astfel, având în vedere normele legale indicate și materialele anexate la cauza penală, instanța de apel a reținut că instanța de fond just a conchis că cheltuielile judiciare în mărime de 320 lei pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr.xxxxx din 23.04.2019 în cauza penală dată, urmează a fi recuperate integral din contul inculpatului Sîrbu Cătălin în beneficiul statului, având în vedere că, la momentul derulării a acțiunilor de urmărire penală acestea cheltuieli au fost suportate de stat deoarece procesul penal era guvernat de principiul prezumției nevinovăției, iar în situația în care, în cadrul cercetării judecătorești a fost dovedită pe deplin vinovăția inculpatului, ultimul urmează să recupereze cheltuielile judiciare suportate de stat pentru efectuarea la caz, a expertizei judiciare.

6. Decizia instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către procuror, care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- analizând decizia instanței de apel sub aspectul poziției și motivării soluției de casare a sentinței instanței de fond în partea stabilirii pedepsei atestă că, instanța de apel a interpretat eronat unele prevederi ale legii penale ce țin de individualizarea pedepsei penale, iar în partea stabilirii acesteia, instanța de apel nu a respectat întru totul prevederile art. 414 alin.(1), 417 alin. (1) pct.8) Cod de procedură penală;

- pronunțând o decizie de condamnare la pedeapsă cu amendă pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad prejudiciabil sporit, fiind periclitată ordinea de drept, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea de comitere de noi infracțiuni de către inculpat, precum și de către alte persoane, restabilirea achității sociale;

- instanța de apel urma să indice expres în hotărâre motivele condamnării cu amendă, care nici nu este motivat de către instanță, ultima limitându-se doar la enumerarea circumstanțelor ce le consideră atenuante;

- circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului denotă că cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este pedeapsa cu închisoare, această concluzie derivând și din gravitatea faptei comise și pericolul social al acestuia;

- instanța de apel nu a ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de comportamentul inculpatului în momentul comiterii infracțiunii și după consumarea ei, de personalitatea lui, pronunțând o hotărâre neîntemeiată;

- decizia, la motivarea stabilirii pedepsei, contravine prevederilor art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei mai ușoare și motivele de aplicare a pedepsei cu amendă;

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Recurentul își întemeiază recursul în baza pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce prevede că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Totodată, instanța de recurs atestă, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente Colegiul nu se va expune referitor la aceste aspecte.

Din textul recursului, Colegiul penal reține că, recurentul critică hotărârea instanței de apel pentru neindicarea motivelor, precum și dezacordul stabilirii inculpatului a pedepsei mai ușoare, sub formă de amendă.

Analizând temeiurile invocate pentru recurs, în raport cu circumstanțele și lucrările dosarului, Colegiului penal consideră, că în prezenta speța acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, iar instanța de apel a adoptat o hotărâre, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la

soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită conform sancțiunii articolului 264 alin. (1) Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsa luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială, să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În prezenta cauză supusă judecării, instanța de recurs reține că, sancțiunea art. 264 alin. (1) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, prevede ca pedeapsă cu *amendă în mărime de pînă la 650 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 2 ani.*

Instanța de recurs reține, că în prezenta cauză penală, instanța de apel a ținut cont de faptul, că inculpatul Sîrbu C. a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află, la locul de trai se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost judecat, în calitate de circumstanțe atenuante a reținut - săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave din imprudență și faptul că careva circumstanțe agravante, în rechizitoriu și în ședință de judecată nu au fost invocate de acuzatorul de stat, prin urmare nu s-au reținut în sarcina inculpatului.

La fel, instanța de apel a mai reținut și faptul că, raportând circumstanțe reale și personale ale inculpatului Sîrbu Cătălin, reiterând comportamentul pozitiv al acestuia după comiterea faptei prejudiciabile astfel, fiind audiat în calitate de bănuit și învinuit în cadrul urmăririi penale, Sîrbu Cătălin și-a recunoscut vinovăția de comiterea infracțiunii incriminate, căindu-se sincer de fapta comisă, or circumstanțe ce ar indica contrariul nu au fost prezentate, la norma menționată supra, considerând că în privința lui Sîrbu Cătălin sunt întrunite condițiile aplicării unei pedepse neprivative de libertate sub formă de amendă în mărime de 650 unități convenționale, ce constituie echivalentul a 32 500 lei, în limitele stabilite de norma art. 264 alin. (1) Cod penal.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată că instanța de apel a argumentat pe deplin motivele pentru care a aplicat inculpatului în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, pedeapsa sub formă de amendă, urmare a circumstanțelor expuse mai sus, din care considerent, instanța de recurs respinge ca neîntemeiate afirmațiile procurorului, precum că instanța de apel urma să indice expres în hotărâre motivele condamnării cu amendă, care nici nu este motivat de către instanță, ultima limitându-se doar la enumerarea circumstanțelor ce le consideră atenuante.

Având în vedere toate aceste împrejurări, în opinia Colegiului, instanța de apel a stabilit inculpatului pedeapsă sub formă de amendă, fiind una echitabilă în raport cu faptele comise și se încadrează în limitele prevăzute de lege, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, fiind individualizată corect și în așa fel încât persoana vinovată să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai aspre va fi neproportională faptei comise.

Față de cele ce preced, Colegiul penal consideră că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectare a inculpaților, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestora, cât și a altor persoane.

Din acest punct de vedere se conchide, că de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa stabilită inculpatului Sîrbu C., a fost aplicată în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Sîrbu Cătălin Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 03 martie 2021.

Președinte

Timofti Vadimir

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Toma Nadejda